

**Čitanje šume i život sa šumom i od šume u fokusu grupne izložbe „Miris svježe nacijepanih drva“
koja se otvara u četvrtak 12. prosinca u MSU Zagreb**

U **četvrtak 12. prosinca, u 19 sati**, u **Muzeju suvremene umjetnosti Zagreb** otvara se grupna izložba **„Miris svježe nacijepanih drva“** kustosica **Zdenke Badovinac, Jasne Jakšić i Ane Škegro** koja govori o ljudskoj prisutnosti u vrlo konkretnim krajolicima, šumama, otocima, visoravnima i dolinama Balkana i mediteranske regije – Hrvatske, Slovenije, Srbije, Bosne i Hercegovine i Italije i predstavlja radove umjetnica_ika i kolektiva: **Dušica Dražić, Nermin Duraković, Ana Hušman, Maria Lai, Polonca Lovšin, Plateauresidue, No Name Kitchen, Marko Pogačnik, Antun Vidokle, Zemlja za nas.**

Na prvi pogled idilična priroda zapravo je živi arhiv čiji su „dokumenti“ stabla obilježena za sječu, umjetna jezera, predmeti ostali od izbjeglica ili pak sjećanja ljudi koji tu žive, njihova tradicija, znanja i iskustva. Umjetnicima priroda nije samo inspiracija ili sadržaj njihovih radova, već prije svega partner u stvaranju. Umjetnice i umjetnici predstavljeni na izložbi **„Miris svježe nacijepanih drva“** uglavnom žive u prirodi ili su u izravnom kontaktu sa članovima zajednice koji pripadaju određenoj ruralnoj sredini. Njihova umjetnost nastaje u interakciji s okolišem, s precima i njihovom tradicijom te s lokalnim zajednicama koje se ne žele zadovoljiti samo uspomenama, već se sa svim spoznajama koje su utjelovljene u njihovim krajolicima bore za zajedničku budućnost.

Primjerice, planina **Parg, Pleševica, lička polja, šume na Pešteru, otok Brač, sela Oliveto Lucano i Ulassai** na prvi pogled izgledaju kao da ih civilizacijski problemi još nisu dotakli, ali u radovima pojedinih umjetnika vidimo da tome nije tako. U Hrvatskoj tako idilično izgleda Lika, rijetko naseljena regija, čija će jedna od dolina uskoro biti potopljena umjetnim jezerom za izgradnju hidroelektrane, o čemu, među ostalim, govori film Ane Hušman **„Radije bih bila kamen“** u kojem kada govori o mukotrpnom ženskom radu kojim su osiguravale samoopskrbu i egzistenciju spominje i *miris svježe nacijepanog drva*, po čemu je nazvana izložba. **Polonca Lovšin** u svom radu **„Šuma u ženskim rukama“** govori kako je 44 % slovenskih šuma u vlasništvu žena koje su male vlasnice i stoga imaju manje izrabljivački odnos prema prirodi. Dokumentarni film **„Zemlja za nas“** redateljice i scenaristice **Karle Crnčević** svjedoči o nastojanjima da se izgradi zajednica temeljena na feminizmu, odnosno na kružnoj ekonomiji i neinvazivnom odnosu prema prirodi, prenoseći priču o ženskoj samodostatnoj komuni na otoku Braču. Umjetnica **Dušica Dražić** pozvala je volontere u šumu na Pešteru u jugozapadnoj Srbiji s kojima je krenula u pošumljavanje, kao u davna vremena socijalizma.

Umjetnički tandem **Eva Pavlič Seifert i Aljaž Celarc** pod nazivom **Plateauresidue** pridružuje se lokalnoj građanskoj inicijativi koja se bori protiv izgradnje vjetroelektrane na brdu Parg u jugozapadnoj Sloveniji, koja će, između ostalog, rezultirati velikom sječom stabla. **Plateauresidue** je obitelj koja živi na rubu tih šuma i, slično obitelji Šempas u Vipavskoj dolini u Sloveniji, spaja umjetnost i život. **Obitelj Šempas**, u koju se ranih 70-ih transformirala grupa OHO, kasnije se suzila na obitelj **Marike i Marka Pogačnika**, koji tu i danas žive. Najstariji rad na izložbi dolazi iz antologijskog rada grupe OHO i Marka Pogačnika **„Programirana šuma“**. Film **Antona Vidoklea, „Autotrofia“**, napravljen u suradnji sa zajednicom sela Oliveto Lucano u južnoj Italiji, opisuje cikluse života sa stajališta kozmizma, ciklusa prirode koji joj omogućavaju „uskrnuće“, konstantnu obnovu, te to spaja s poganskim ritualima u kojima se čovjek, poput stabla, možda može hraniti sunčevom energijom. Video rad umjetnika **Nermina Durakovića**, nastaje iznad planine Pleševica, preko koje prolazi granica između BiH i Hrvatske, gdje je Hrvatska uz pomoć sredstava Europske unije napravila

prazninu sječom brojnih stabala kako bi omogućili nadzor migracijskih kretanja. Instalacija kolektiva **No Name Kitchen** donosi tragove koje „ljudi duhovi“, ljudi u pokretu u potrazi za azilom ostavljaju za sobom, poput arhiva nevidljive, neželjene ljudske prisutnosti.

Izložba se realizira u sklopu međunarodnog projekta Museum of the Commons. Izložba ostaje otvorena do **23. veljače 2025.** i može se posjetiti u radno vrijeme MSU Zagreb: utorak – petak od 11 do 19 sati, subota i nedjelja od 11 do 18 sati. Praznicima: zatvoreno.